

Đề bài: Suy nghĩ của em về nhân vật tôi trong truyện ngắn Cố hương của Lỗ Tấn

Hướng dẫn

Sau hai mươi năm xa cách quê hương, bây giờ Tấn mới có dịp trở lại thăm quê cũ. Lần về thăm này đã xáo động trong anh biết bao suy nghĩ: vui có, buồn có, ước mơ xa xôi... khiến anh vô cùng khó xử khi gặp lại người thân nơi quê nhà. Trên đường về, ngồi trên thuyền, trong anh rộn lên bao cảm xúc xốn xang, mừng vui. Gần đến nơi: “Tấn nhìn thấy xa xa thấp thoáng mấy thôn xóm tiêu điều, hoang vắng nằm im lìm dưới vòm trời màu vàng lá”, lòng anh chợt buồn bởi lẽ làng quê anh vẫn chẳng khác xưa chút nào, vẫn xơ xác, tiêu điều, hiu quạnh. Nhưng trong đáy lòng mình anh lại thấy rất đổi gần gũi. Đã bao năm qua, dù xa quê hương những hai nghìn dặm nhưng hình ảnh về quê hương vẫn luôn ngự trong anh, vẫn in đậm trong anh những dấu ấn đẹp đẽ về nơi làng cũ.

Ở lại quê chín ngày, Tấn không đi thăm hết được bà con, vì anh thấy buồn và lo lắng, anh chỉ biết cùng mẹ và đứa cháu nhỏ bán đồ đạc, thu dọn nhà cửa để thời gian trôi nhanh đi, mặc dù trước đây anh rất mừng khi trở về quê cũ. Anh nhận ra nỗi buồn mênh mông của mình xuất phát từ ngoại cảnh chung quanh. Mọi người chung quanh dọn đi hết, cảnh tượng hiu vắng.

Thời gian này sống lại trong anh bao kỉ niệm thời thơ ấu. Hình ảnh Nhuận Thổ - người bạn cùng lứa với anh - suốt bao năm rồi nhưng vẫn luôn sáng đẹp và sống mãi trong anh. Hai người bạn cùng lứa, dễ tâm đầu ý hợp đã sống hồn nhiên bên nhau trong thuở thiếu thời với biết bao trò chơi vô tư. Hình ảnh cậu bé da ngăm đen, tay cầm cái đinh ba đang rình một con tra để bảo vệ ruộng dưa luôn in đậm trong tâm tư của Tấn. Tấn bồn chồn ngóng đợi Nhuận Thổ, ngóng đợi người bạn thân thiết của anh thuở còn để chòm. Nhưng bao sự vui mừng đang xốn xang trong lòng đợi giờ phút hai người gặp mặt thì lại trở thành nỗi buồn mênh mông. Sự hụt hẫng vô bờ xuất hiện khi Tấn gặp lại bạn cũ. Với vẻ khúm núm và câu chào: “Bẩm ông!” của Nhuận Thổ đã khiến khoảng cách giữa hai người càng trở nên xa thẳm. Đau đớn, xót xa, Tấn chỉ biết đứng im nhìn người bạn thân từ thuở nhỏ. Tình cảm đẹp đẽ giữa hai người giờ đây bị bức tường xã hội ngăn cách. Lỗ Tấn muốn nói với Nhuận Thổ bao điều nhưng cổ họng anh nghẹn đắng, lòng anh xót xa không thể nói gì mà chỉ biết đứng im nhìn bạn.

Nghe chuyện gia đình của bạn, Tấn chỉ biết thương cảm vô cùng chứ anh cũng không giúp được gì. Và sự an ủi của Tấn, phần nào cũng làm vơi đi nỗi buồn trong lòng Nhuận Thổ. Bây giờ trong Tấn còn đâu nữa gương mặt tròn trĩnh với nước da bánh mật phản chiếu ánh lấp lánh của những chiếc vòng bạc đeo nơi cổ bé Nhuận Thổ thông minh, nhanh nhẹn...; mà giờ đây, thay vào đó là gương mặt già nua vì tuổi tác, in hằn trên mỗi vết nhăn là nỗi vất vả, khó khăn của cuộc sống đời thường. Càng nghĩ về dĩ vãng đẹp đẽ, kí ức Tấn bỗng sáng lên trong chốc lát rồi lại vụt tắt luôn. Quê hương nào mà chẳng đẹp trong kí ức mỗi người. Quê hương đối với Tấn cũng vậy. Vậy mà giờ đây cái hoang tàn, xơ xác của làng quê anh đã dập tắt bao kỉ niệm đẹp trong anh.

Không chỉ riêng Nhuận Thổ mà những người khác cũng cần cỗi đi trong cách nghĩ. Phải chăng do cuộc sống vất vả, họ phải bon chen nhau mà tất cả mọi người đều trở thành những con người hoàn toàn khác. Giữa Tấn và mọi người

hình thành một bức tường vô hình ngăn cách họ. Giờ đây Tấn chỉ biết ngậm ngùi suy nghĩ về điều đó.

Khi biết về tình bạn giữa đứa cháu mình và con của Nhuận Thổ thì Tấn cầu mong cho tình bạn giữa chúng không có sự ngăn cách như tình bạn giữa anh và Nhuận Thổ. Một lần trở lại cố hương đã nhen lên trong lòng Tấn bao nỗi suy tư, buồn bã đến day dứt.

Tất cả mọi điều đến như xuất phát từ sâu thẳm đáy lòng yêu quê hương của anh. Hình ảnh làng quê tuổi thơ sẽ chẳng bao giờ phai nhạt trong tâm trí anh – một con người luôn mong ước cho người khác được ấm no hạnh phúc.